український католицький часопис

МІСІОНАР

рік заснування 1897 № 8-9(74) грудень 1998

КНИГИ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР» – ДОБРИЙ ДОРОГОВКАЗ У ВАШОМУ ЖИТТІ.

КУПУЙТЕ І ЧИТАЙТЕ НИЖЧЕ ПРОПОНОВАНІ ВИДАННЯ:

• ***Олег Гринів.*** **НАЦІОНАЛЬНО-ДУХОВНЕ ВІДРОДЖЕННЯ: ІСТОРІЯ І СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ**

Свого часу автор читав курс лекцій для священиків Греко-Католицької Церкви. Його виклади лягли в основу пропонованої книги. У ній йде мова про роль релігії в житті нашого народу, про людиноненависницьку суть більшовизму як псевдорелігії, про духовне оздоровлення нації в сучасних умовах. Наприкінці книги подаються короткі висновки, які допомагають збагнути суть порушених проблем. Видання може зацікавити не лише широкі кола духовенства, а й усіх, хто цікавиться історією та сучасними проблемами нашої Церкви.

• ***о. А. Великий, ЧСВВ.*** **З ЛІТОПИСУ ХРИСТИЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ: ЦЕРКОВНО-ІСТОРИЧНІ РАДІОЛЕКЦІЇ З ВАТИКАНУ. ТОМ 1**

Цією книгою видавництво «Місіонер» започатковує видання дев'ятитомного циклу історичних лекцій. о. Атанасій є відомим знавцем історії Української Церкви. Свої знання він викладає на сторінках багатьох книг. Його перший том присвячено зародженню християнства на наших землях, періодові 9-11 століть. Автор застановляється над сподвижництвом св. Ольги і св. Володимира Великого, не оминає увагою постатей св. Бориса і Гліба, повчає про перші пам'ятки української писемності та ін.

Хоча ці лекції були адресовані декілька десятиліть тому українцям, які не мали можливості об'єктивно вивчати власну історію, їхня актуальність донині не зменшилась. Отже, пізнаваймо власне минуле за допомогою цих радіолекцій!

• ***Апостольський лист Папи Івана Павла II*** **«СВІТЛО СХОДУ»**

Даний лист написано з нагоди сотої річниці листа Папи Лева XIII «Гідність Східних». Іван Павло II знову наголошує на самобутності Східних Церков. Він запрошує їх до співпраці з іншими заради релігійного виховання людей в усьому світі. Пропоноване видання адресоване духовенству та християнській інтелігенції.

• Церковні календарі на 1999 рік (перекидний і настінний), пам'ятка з нагоди Урочистого Святого Причастя, католицькі часописи "Місіонар" та "Світло" – усе це ви зможете придбати разом з вищепропонованими книгами у Львові (в кіосках біля церкви св. Андрія та св. Онуфрія) та при василіянських монастирях України.

СЛОВО РЕДАКТОРА

Грудень – перший зимовий місяць. Він завдає чимало клопотів не лише водіям, а убогим та знедоленим. Тому ми, християни, спонукувані прикладом св. Миколая, огортаємо теплом милосердної любові не лише дітей, а й усіх убогих. Нашої допомоги, передусім харчів, очікують потерпілі від повені на Закарпатті.

В наступний передювілейний рік, присвячений Богові-Отцеві, вводять нас стаття для катехитів про молитву «Отче наш» і рубрика «Слово життя».

Минулого місяця ми відзначали 54-річницю з дня блаженної смерті Митрополита Андрея Шептицького та 80-річницю ЗУНР. Про це ви прочитаєте у цьому числі. Святкуючи празник св. Андрія Первозванного, вшануймо знову Слугу Божого Митрополита Андрея. Забудьмо усякі шкідливі і недоречні поганські звичаї, пов'язані з вищезгаданим святом.

Динамічно розвивається життя нашої Церкви. Про це засвідчують статті «Жертвенно служити Господеві», «Ієрейські свячення віце-ректора ЛБА», «Міжнародний біблійний семінар» та ін. Важливість богопосвяченого життя відображають статті про сестер Василіянок з Хорватії та сестер-Катехиток св. Анни.

Духовно збагатить кожного читача черговий матеріал о. Мелеті Батога, ЧСВВ «Господь вислухав нашу молитву».

З допомогою науки о. Василя Зінька, ЧСВВ про різдвяний піст наші читачі зможуть краще підготуватися до Різдва Христового. Як приклад пасторальної діяльності усім душпастирям послужить репортаж з Волі-Висоцької про духовний вечір.

Добрим дітям батьки подарують гарні подарунки.

Нашим святомиколаївським подарунком для дітей є оповідання «Пристановище грішників».

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

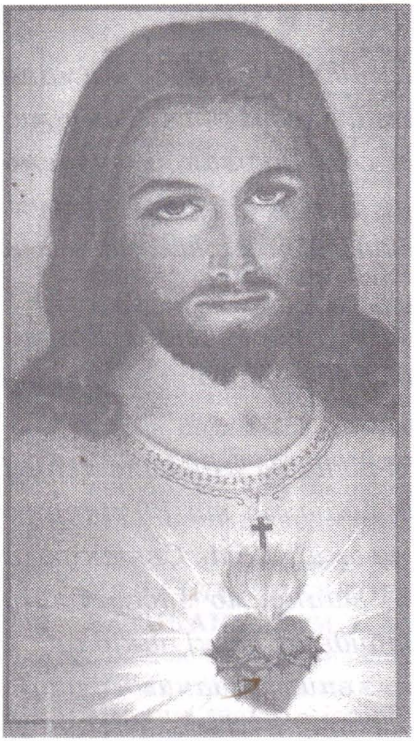

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ГРУДЕНЬ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ ДУХ УБОГОГО І ПОКІРНОГО ХРИСТА ЗБУДИВ У ЦЕРКВІ ЕФЕКТИВНІШУ СОЛІДАРНІСТЬ З ТИМИ, ЩО ТЕРПЛЯТЬ, І ТИМИ, ЯКІ ПОЧУВАЮТЬСЯ ВІДКИНУТИМИ СУСПІЛЬСТВОМ.

"Ситий голодного не розуміє", – каже народна мудрість. Християни не можуть залишатися байдужими до тих, які терплять через недуги, наслідки війни, пожежі, повені чи якогось іншого лиха. Ще тяжче

доводиться терпіти тим, яких суспільство відкинуло. Серед нас живуть такі, що є розумово неповносправні та ті, що вийшли з в'язниці чи звільнені з якогось полону та ін. Вони деколи не просять хліба, а потребують крихітку людяності та тепла. Проявімо до них свою любов та солідарність. Підтримуймо усі заходи Церкви в цьому плані. Молімося за те, щоб всі християни світу стали солідарними з терплячими.

Місійний: ЩОБ ДЕРЖАВНІ ЧИННИКИ ВСІХ КРАЇН І МІЖНАРОДНІ ОРГАНІЗАЦІЇ СТАЛИ НА ЗАХИСТ ЖИТТЯ ТА РІШУЧЕ ПОБОРЮВАЛИ РІЗНОГО РОДУ НАСИЛЬСТВО НАД НЕПОВНОЛІТНІМИ.

Церква Христова отримала від Спасителя завдання йти по всьому світу і звіщати Його науку усім людям. Право на життя кожної дитини ще від утроби матері порушується, а також і попана гідності дитини, на жаль, часто не враховується. Незважаючи на те, що Церква Христова вже 200 років відстоює права дітей, торгівля ними чи їхнім тілом продовжується. Молімся, щоби це лихо припинилося.

Місцевий: ЩОБ БАГАТІ ЛЮДИ УКРАЇНИ, СПОНУКУВАНІ ПРИКЛАДОМ СВ. МИКОЛАЯ, ОБЛЕГШИЛИ ЖИТТЯ УБОГИХ СПІВГРОМАДЯН, ЗОКРЕМА, ДІТЕЙ-СИРІТ.

Утотожнення матеріального багатства і щастя – один з найпоширеніших видів диявольської омани. Ісус Христос сказав: "Горе вам, багаті..." Важко ввійти багатим в Царство Боже. Однак і вони можуть спастися. Ось, наприклад, св. Миколай і св. Василій, багаті мужі 4 століття, зуміли прекрасно розпорядитися своїми великими багатствами і стати святими. Вони донині є світлими дороговказами до неба усім людям, передусім, здібним та багатим.

Більшість населення світу, тим більше українці, є бідними. Молімося за те, щоб багаті люди України за прикладом св. Миколая допомагали найубогішим, зокрема, дітям-сиротам. Вони мали б не лише давати хліб чи одежу, а також створити для них умови та надати змогу чесно заробляти на хліб і отримати необхідну освіту. *Затям добре собі, багата людино:* лише те, що з любові до Бога подаси ближньому, назавжди буде твоє. Молімося за те, щоб багаті жителі України, допомагаючи найубогішим, збагатилися духовними скарбами, без яких ніхто не увійде до царства Божого.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ГРУДЕНЬ – СВ. ІВАН ДАМАСКИН, 4 (17)

У сьомому сторіччі в Сирії, в місті Дамаску жив побожний християнин Іван. Він був урядовцем. В 676 році у нього народився син, якому при хрещенні дали теж ім'я Іван. Згодом він став відомий, як Іван Дамаскин. Батько подбав про те, щоб він одержав добре християнське виховання й загальну освіту. Головним учителем Івася був сицілійський чернець Кузьма. Він був глибоко вченою і праведною людиною і з любов'ю намагався передати своєму здібному учневі знання й християнську побожність. Підрісши, юнак перейняв від батька державну посаду урядовця при дворі каліфа, де користувався великою пошаною. Але це його не захоплювало. Велика любов до Бога покликала його до вищого досконалішого життя – посвятитися прославі Бога. Він став ченцем одного монастиря. У вільний час писав релігійні книжки та складав побожні пісні. Незадовго єрусалимський патріарх висвятив його на священика. Повернувшись з Єрусалиму, св. Іван Дамаскин жив в монастирі св. Сави. Там він займався письменницькою діяльністю. Написав також багато гарних канонів на свята Господські, Богородичні й святих. Дожив він до глибокої старості. У 1890 р. Апостольський престіл проголосив його Учителем Церкви.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СІЧЕНЬ 1999 РОКУ:

Загальний: ЩОБ ПІД ЧАС РОКУ, ПРИСВЯЧЕНОГО БОГОВІ ОТЦЕВІ, ВІРНІ НАВЧИЛИСЬ ВІДКРИВАТИ ЩИРО СВОЇ СЕРЦЯ ДО БОГА, ТАК ЯК ДІТИ ДОВІРЯЮТЬ СВОЄМУ БАТЬКОВІ І МАТЕРІ.

Місійний: ЩОБ ЛЮДИ ПО ВСЬОМУ СВІТУ ВІДКРИЛИ СВОЇ СЕРЦЯ БОГОВІ ОТЦЕВІ І ОБ'ЄДНАЛИСЯ ТІСНІШЕ МІЖ СОБОЮ.

Місцевий: ЩОБ ВСІ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ, ЗОКРЕМА, МОЛОДЬ, УСВІДОМЛЮВАЛИ І ЦІНУВАЛИ ЛЮБОВ НЕБЕСНОГО ОТЦЯ.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА СІЧЕНЬ – СВ. ТЕТЯНА, 25(12)

МІСЦЕВІ НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА 1999 РІК:

Січень: Щоб всі християни України, зокрема, молодь усвідомлювали і цінували любов Небесного Отця.

Лютий: Щоб усі нехрещені люди в Україні і ті, що не практикують християнські засади, духовно прозріли.

Березень: Щоб християни України розуміли піст, як засіб духовного збагачення і радо практикували його.

Квітень: Щоб усі винуватці морального занепаду нашого народу рішуче і відважно навернулися і сповідували християнську мораль.

Травень: Щоб приклад Пречистої Діви Марії спонукав молодь України до збереження дівицтва і чистоти.

Червень: Щоб християни України збагнули вартість частого прийняття св. Причастя.

Липень: Щоб християни України, зокрема Східної, зрозуміли, що Папа Римський є наслідником св. ап. Петра і намісником Ісуса Христа на землі.

Серпень: Щоб християни України вважали себе паломниками на землі і громадянами Божого (Небесного) Царства.

Вересень: Щоб діти та молодь України з великою пошаною ставились до батьків, вчителів та вихователів, зокрема, духовних.

Жовтень: Щоб між християнами вкорінилася традиція відмовляти вервицю за зміцнення в злагоді та любові християнської родини.

Листопад: Щоб громадяни України, незважаючи на конфесійну приналежність, знаходили шляхи до діалогу та поєднання.

Грудень: Щоб громадяни України, зокрема християни, шляхом навернення і зросту у вірі, гідно відсвяткували ювілей 2000-ліття народження Ісуса Христа.

«СЛОВО ЖИТТЯ»

**«Тим, які прийняли Його,
дано право дітьми
Божими стати» (Ів 1,12)**

Ось велика новина, яку голосить і дарує Господь Ісус цілому людству. Люди за Божою благодаттю стають Його дітьми. Але як і кому дарована ця благодать? «Тим, які послухали Його» і тим, які сприймуть Його протягом віків. Необхідно усім нам прийняти Його у вірі і любові, віруючи, що Ісус є наш Спаситель. Спробуймо зрозуміти глибше, що означає бути дітьми Божими. Вистачає споглядати на Ісуса, як Сина Божого, на Його відношення до Отця. Ісус просив Отця в молитві «Отче наш». Для нього Отець був «авва», тобто добрий батько. До Нього Він звертався, виявляючи безмежне довір'я і любов. Але тому, що Він прийшов на землю задля нас, бажав розділити з нами навіть своє синівство. І ми маємо право звертатися до Небесного Отця з закликом «авва», маючи упевненість про Його любов до нас.

«Тим, які прийняли Його, дано право дітьми Божими стати» (Ів 1,12)

Те, що з'єднує нас з Христом - це не тільки св. Тайна хрещення, але і благодатне життя, яке випливає з цього хрещення. Нам потрібно це хрещення. Нам потрібно щодня перемінюватися в дітей Божих. Зростання у стані дитинства Божого відбувається тоді, коли живемо згідно з Його волею. Вона здійснюється в заповідях Божих, які можна звести до однієї заповіді любові до Бога і ближнього.

Прийняти Ісуса означає на практиці добачати Його в кожному ближньому. Вони мають право пізнати Ісуса в нас завдяки тій любові, яка, мов іскра любові Отця, випромінюється з нас.

«Тим, які прийняли Його, дано право дітьми Божими стати» (Ів 1,12).

У грудні, коли готуємося до Різдва Христового, працюймо над тим, аби себе взаємно сприйняти і послужити одні одним.

Отож, подібно як між Богом Отцем і Богом Сином взаємна любов і пізнання становлять нерозривний зв'язок, повинно б і між нами і Отцем настати це постійне довірливе ставлення. Коли ми вимовляємо слова молитви «Отче наш» Ісусовими словами: «авва Отче».

К'яра ЛЮБІХ

МОЛИТВА, ЯКОЇ НАВЧИВ НАС ГОСПОДЬ — «ОТЧЕ НАШ!»

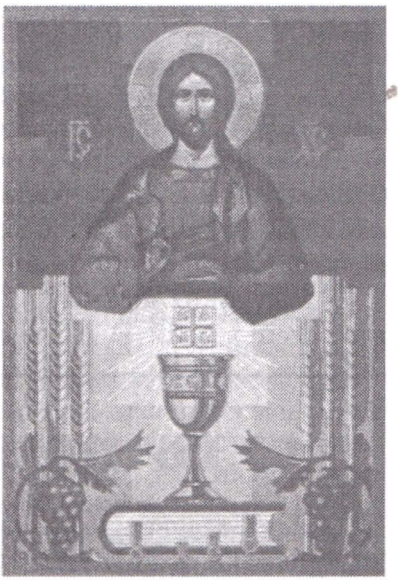

Ми, християни, щодня молимося до Бога, промовляючи «Отче наш!» Давайте розглянемо, звідки походить ця молитва і чого вона нас навчає. «Отче наш." – це Господня молитва, якою молився сам Господь Ісус Христос і навчив її нас. Ось як написано про це в Святому Письмі: *«Раз якось він молився в якомусь місці, і як закінчив, сказав до Нього один із його учнів: «Господи, навчи нас молитись, як і Іван навчав своїх учнів»* (Лк 11,1). Тоді Господь навчив своїх учнів головної християнської молитви «Отче наш». Св. Лука подає нам її короткий текст (з п'яти прохань – див. Лк 11, 2-4), а св. Матей – більш розгорнутий (з семи прохань – див. Мт 6,9-13). Церквою прийнятий за основу текст св. Матея.

Господню молитву вважають підсумком усієї Євангелії. Коли Ісус Христос передав нам цю молитву, то ще додав: «Просіть, і вам дасться» (Лк 11,9).

«Отче наш» – найдосконаліша молитва. Вона відрізняється від усіх інших молитов силою слова, простотою і насиченістю думки. Відмовляючи її, ми молимось не лише устами, але й серцем. У молитві «Отче наш» ми просимо про все, що необхідне для нашої душі і тіла, а саме про небесні і земні блага. *«Все, про що лише взагалі можемо просити, міститься у молитві «Отче наш» (св. Кипріян).*

«Отче наш» містить у собі наче короткий виклад св. Євангелія" (Тертуліан). Тому цю молитву можна порівняти з дорогоцінним каменем, який має велику вартість.

Молитва починається словами «Отче наш», якими пробуджує в нас довір'я до Бога і підносить наш дух до неба. Вже промовляючи перші слова молитви, ми пробуджуємо в собі віру, надію і любов. Господь хоче, щоб ми Його любили. Він просить називати Його «Отцем», бо це ім'я сповнене любові і викликає любов (св. Августин). Додаємо до слова «отче» наш, бо молимось за себе і за інших (ми усі брати у Христі). Саме тому «Отче наш» є загальною молитвою

християн. Христос сам говорить, що ми всі є братами (Мт 23,8). Слово «отець» спонукає нас любити Бога, слово «наш» – любити ближнього.

Молитва «Отче наш» складається зі вступу, семи прохань і слова «Амінь».

У ній ми з любов'ю називаємо Бога «Отцем», бо створив нас (Второзак 32,6), бо Син Божий завдяки Втіленню став нашим братом (Еф 1,5), бо й тому, що при хрещенні входить до наших сердець Святий Дух. Він і робить нас Божими дітьми (Рим 8,15).

Слова «що єси на небесах» означають те, що Бог є всюди присутній. Однак оглядати Його можна лише на небі. Небо – це батьківщина, до якої ми прямуємо впродовж усього нашого земного життя, це прагнення християнина жити життям вічним.

У наступних номерах «Місіонаря» ми розглянемо прохання, які викладені в молитві «Отче наш».

СУТЬ МОНАШОГО ЖИТТЯ

З давніх-давен монастирі були найціннішими скарбницями українського народу. Сюди приїжджали, а також приходили пішки на молитовну прощу за сотні кілометрів люди з різних місцевостей України, щоб помолитись, віддати честь і поклін Богові в Тройці єдиному і Його Пресвятій Матері, послухати монашого співу.

Монаше життя – це життя, віддане Богові, це цілопальна жертва любові до Бога і ближніх. Особа, яка посвячується Богові, приносить себе в жертву щодня, на «вівтарі» служіння ближнім. Про це не тільки говорив, але й засвідчив чітко прикладом наш Божественний Спаситель Ісус Христос.

Монаше життя – це також життя любові, згідно з тим, як навчає нас Ісус. Він нам показав приклад служіння Богові і ближнім. Так є і в чернечому житті. Хлопець чи дівчина, вступивши до монастиря, спочатку входить в ритм монашого життя, пізнають правди християнської віри, вчиться молитися до Бога, брати участь в Святій Літургії, Утрені, Вечірні. Поряд з тим юнак чи дівчина навчається любити Бога понад усе, всім серцем своїм, а ближнього, як себе самого.

Господь вибирає для своєї служби таких юнаків і дівчат, які є Йому до вподоби. Вони, будучи відокремленими від світу, весь час перебувають в злуці з Ним, готуються нести Слово Боже до людей і бути тим світлом для світу, щоб люди в світі через них краще пізнали Бога, полюбили Його і служили Йому.

бр. Рафаїл БОРУЦЬКИЙ, ЧСВВ,
Перемишль

ЖЕРТВЕННО СЛУЖИТИ ГОСПОДЕВІ

В мальовничому містечку Великий Березний, що на Закарпатті, є гарний храм Вознесіння Ісуса Христа. Вже три роки там греко-католицьким парохом є о. Василь Данилаш. За цей час він зумів пригорнути багато родин до церкви, зумів повести за собою людей, проповідувати Слово Боже, навчаючи правд святої віри. Поважають його вірні за те, що вміє співпрацювати з різними конфесіями. Він жертвенно працює на своїй душпастирській ниві. Часто можна побачити, як о. Василь відвідує хворих, одиноких перестарілих людей, серед яких є вірні римо-католицького обряду чи православної конфесії, бо прагне потішити, розрадити в тяжких хвилинах, вселити надію, поєднати їх серця з Богом.

о. Василь виховувався в дуже релігійній родині. Його батько був священиком. Проживає о. Данилаш тепер в с. Нижнє Болотне Іршавського району Закарпатської обл., а в сусідньому селі має парохію.

– Моє покликання як священика, – згадує о. Василь Данилаш, - відбулось під впливом священика Василіянського Чину о. Павла Мадяра. Я знав його ще з дитинства, любив слухати його глибокозмістовні проповіді, а згодом часто бував на місіях і реколекціях, які він проводив. І тепер у своєму священичому служінні намагають співпрацювати з отцями і братами ЧСВВ монастиря Малого Березного. Монашу стежину життя обрала донька о. Василя Данилаша–Мирослава. Тепер с. Каміла Данилаш - новичка Згромадження сестер Служебниць НДМ в Пряшеві. Періодично приїжджає вона з сестрами-монахинями в с. Малий Березний з метою катехизації дітей.

Пам'ятною подією для о. Василя був приїзд взимку дітей з м. Северодонецька Луганської обл. «Діти, - оповідає о. Василь, - радо знайомились з нашими звичаями і традиціями, спільно колядували, співали духовні пісні, брали участь в Службі Божій. Щодня для них проводились цікаві уроки релігії». Та найбільше дітей вразив обряд хрещення їхнього товариша Олександра Галуненка, яке здійснив о. Василь, а його хресною мамою була сестра новичка СНДМ Каміла.

о. Василь приділяє значну увагу вихованню молоді. Періодично він проводив заняття з школярами місцевої школи - гімназії.

Щосуботи у храмі збирається багато дітей на заняття з катехизму, які проводить о. Василь. Перед празниками багато молоді сповідається, приступає до святого Причастя.

Нашого кореспондента неприємно вразило, що на Закарпатті ще в багатьох храмах Служба Божа відправляється старослов'янською мовою. На жаль, багато молоді не знає молитов українською літературною мовою. Прибувши до В.

Березного, де зовсім інша картина, аж легше на серці стало.

– Я вважаю, – каже о. Василь Данилаш, – що кожен священик повинен бути справжнім патріотом, свідомим українцем, який вміє повести людей за собою, прищепити їм любов до Бога, до рідної мови, до нашої України.

ВЕЧОРИ ПАМ'ЯТІ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО НА ЛЬВІВЩИНІ

З ініціативи молодіжного товариства «Містична троянда» у Львові та о. Віталія Дуткевича, ЧСВВ зорганізовано кілька вечорів, присвячених пам'яті українському патріоту і мученику Андрею Шептицькому. Вони відбулися 1 листопада у соборі св. Юра (Львів), 7 листопада - у Народному домі м. Самбора, 15 листопада - на батьківщині Митрополита Андрея, у родинному селі Прилбичі на Львівщині. Розпочиналися вони такою молитвою: «О Ісусе наш Небесний, що пригортаєш усі народи! Прийми і нашу щиру подяку за всі прикрощі і добродійства, бо вони від Тебе із Твоєї руки. Дякуємо Тобі, що покликав нас до життя в українському народі і до служіння у Католицькій Церкві. Спомагай нас, Ісусе, опікуйся українським народом і благословляй його повсякчас. Амінь».

Духовні вечори мали такий уклад: богослужіння, вистава про Митрополита Андрея і моління за його прославу в числі Святих. В склад богослужень входили молебень, акафіст і суплікація. Вистава складалася з рециталу, віршів та пісень. В рециталі наголошувалося на тому, що служіння рідній Церкві було першим обов'язком Митрополита. Зазначали про його велику любов до ближнього, толерантність до людей інших віровизнань, дипломатичний хист. Митрополит матеріально підтримував обдарованих дітей, вдів та сиріт. Він був великим меценатом мистецтва.

Не дивно, що Слуга Божий Митрополит Андрей користувався серед народу великою популярністю, авторитетом і пошаною, якої не мав жодний українець за останні 200 років.

На рідній батьківщині та за океаном ще до нині пам'ятають і шанують цього церковного сподвижника. Про це свідчили переповнені зали на духовних вечорах.

Символом пам'ятника, що його поставить колись український народ Великому Митрополиту, повинен стати терновий вінок. Бо терням був встелений увесь його довгий життєвий шлях.

Члени марійського товариства «Містична троянда»

ЛИСТОПАДОВІ ДНІ У ЛЬВОВІ

• 1 листопада молодь Марійської дружини і гуртків «Містична троянда», що діють при василіянських церквах Львова, здійснили паломництво до собору св. Юра.

На світлині: собор св. Юра

Разом з парохом собору о. Володимиром Кепичем о. Віталій Дуткевич, ЧСВВ та о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ відслужили молебень до Матері Божої і суплікацію. Після цього гурток «Містична троянда» поставив виставу про Митрополита Андрея Шептицького з нагоди 54-ї річниці його блаженної смерті. Згодом паломники разом з присутніми парафіянами зійшли до крипти собору, де серед інших визначних сподвижників нашої Церкви похований Слуга Божий Митрополит Андрей. Зі свічками у руках всі проказали молитву за його прославу. о. Володимир Кепич висловив надію, що Митрополит невдовзі буде проголошений блаженним, а згодом – святим.

Юні паломники організованим походом рушили вулицями міста. Прийшовши до пам'ятника Т. Шевченку, заспівали релігійний гімн «Боже, великий єдиний». Несприятлива погода не завадила тому, що зі свічками у руках та піснями на устах молодь повернулася до церкви св. Онуфрія та св. Андрія.

• За давньою традицією 1 листопада вірні м. Львова на кладовищах молилися за своїх близьких, що відійшли до вічності. Зокрема, багато людей зібралися на Янівському цвинтарі, де священики різних конфесій у післяобідню пору відслужили парастас за Січових стрільців. Опісля отці відправили панахиди на могилах. Подібні панахиди відбулися на інших міських цвинтарях та в околицях Львова.

• 1 листопада Львів святкував знаменний ювілей – 80-ліття створення Західно-Української Народної Республіки. З цієї нагоди до нашого древнього міста завітав Президент України Леонід Кучма.

Він поклав вінок біля пам'ятника Т. Шевченкові, зустрівся з львів'янами у центрі міста. В оперному театрі відбулися урочисті збори та святковий концерт, присвячені 80-ій річниці ЗУНР. Там були присутні єпископ-помічник Глави УГКЦ Кир Любомир Гузар, Протоігумен Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні о. Теодозій Янків, ЧСВВ, єрархи інших Церков.

МІЖНАРОДНИЙ БІБЛІЙНИЙ СЕМІНАР У ЛЬВОВІ

Свого часу св. Августин висловився так: "... те, що ви чуєте у біблійному тексті, є дзеркалом вас самих". Отже, для пізнання нашого "дзеркала" ми повинні читати і глибше зрозуміти Святе Письмо.

Вже вдруге у стінах Львівської Богословської Академії (ЛБА) відбувся **13-15 листопада міжнародний біблійний семінар** (перший раз – у грудні минулого року). Його проводили д-р Георг Ґайґер та магістр Ґанс Шрайберґ – члени австрійського Біблійного Католицького товариства "Bibelwerk". Протягом трьох днів учасники цього заходу застановлялися над такими темами: *"Історія, час і вічність", "Життя св. Павла", "Ідеї св. Павла", "Що означає його покликання для сучасних християн", "Свобода в Святому Дусі", "Первісні Церкви й сучасні християнські спільноти" та ін.* Молодь розважала над текстами Святого Письма у чотирьох групах, а також висловлювала своє розуміння і формулювала певні тези. Опісля відбувався діалог з австрійськими професорами. Їм ставили доволі влучні та цікаві запитання, на які не легко було одразу відповісти. Один з професорів під час прощання похвально висловився про релігійну та студентську активність нашої молоді.

В результаті минулорічного семінару при церкві св. Йосифа та при двох василіянських церквах у Львові утворено молодіжні біблійні групи. Створення таких груп при наших парафіях та релігійних школах буде продовжуватися. Кінцевою метою проведення вищезгаданих семінарів є заснування в Україні біблійно-пасторального Інституту. Це сприятиме правильній інтерпретації текстів Святого Письма та розумінню їх сучасного значення.

Ігор СКЛЕНАР

Посвячення ще одної семінарії у Римі

12 листопада єпископ Юліан Ґбур, Секретар Синоду єпископів Української Греко-Католицької Церкви та владика Софрон Мудрий, ЧСВВ, єпископ Івано-Франківський взяли участь у посвяченні Вищої Духовної семінарії Під Покровом Пречистої Діви Марії. Цей навчальний заклад знаходиться у Римі на віа Боччеа. Колись у цьому приміщенні діяла Мала семінарія. Тепер тут навчатимуться студенти з України, які в Римі студіюють богослов'я. Новим навчальним закладом керують отці Василіяни.

ПРАЦЯ СЕСТЕР ЧСВВ З ХОРВАТІЇ В СХІДНІЙ УКРАЇНІ

Вже п'ятий рік проводять місійну працю на теренах Східної України та в м. Києві сестри Василіянки з Провінції св. Архангела Михаїла з осідком Осієк (Хорватія). Вони докладають чимало зусиль для катехизації дітей у школах, на парохіях, працюють з молоддю, з старшими людьми, готують їх до св. Тайн сповіді, Урочистого святого Причастя, хрещення і миропомазання, підготовлюють також наречених до св. Тайни подружжя, хворих – до Тайни єлеопомазання.

Сестри Зеновія Сапун, Макрина Фіна та Матея Гриньох проводили місійну працю також в Харкові та його околицях. Зокрема, катехизували дітей та молодь в Коробових хуторах біля Харкова, займались вихованням молоді в християнському таборі «Ковчег» в м. Харкові. Перебуваючи у цьому таборі, молодь мала можливість через спілкування з священиками, сестрами-монахинями, через молитву, пісні збагатитись духовно, відновити живу віру в Бога.

Відрадно відмітити, що сестри періодично організовують реколекції, в каплиці св. Архангела Михаїла в Києві – науки для дітей і вірних, спільно моляться з ними. Вони проводять з молоддю також цікаві розваги, демонструють повчальні фільми. Монахині відвідують хворих у лікарнях, надають допомогу потребуючим.

«Жнива великі, а робітників мало...» Східна Україна потребує багатьох робітників для місійної праці, потребує голошення радісної новини всім людям.

На світлині: Урочисте свято Причастя на Подолі у Києві, 1997р.

СЕСТРИ-КАТЕХИТКИ СВ. АННИ В БРАЗИЛІЇ

Недавно побувала в Україні Генеральна настоятелька Згромадження сестер-катехиток св. Анни с. Ріта Балдо, яка погодилась розповісти про монаше служіння сестер.

– Велику духовну працю на теренах Бразилії проводять сестри-катехитки св. Анни. Вони проживають в 14 домах різних штатів цієї великої країни. Головна управа Згромадження знаходиться в Куритибі (Парана). Сестри-катехитки мають також свої монастирі в Прудентополі, в Малеті – штаті Санта-Катерина та ін. 75 сестер св. Анни займаються пасторальною працею, діючи в школах, лікарнях, будинках перестарілих тощо.

Так, сестра Сергія Говдида працює здебільшого з молоддю, в парохії, школах, проводить катехизацію дітей. Сестра Тарсикія Закалужин працює при парафії Матері Божої Неустанної Помочі. Вона є ректором Приватної школи для дітей українського походження. Там діє також суботня школа, де вчать дітей української мови і писанкарства, художнього розпису.

Наші сестри працюють також медичними сестрами в лікарні св. Луки (м. Мажор-В'єра, штат Санта-Катерина). Головним адміністратором цієї лікарні є с. Селіна Ляшовська. Під опікою сестер нашого Згромадження є також Будинок для перестарілих св. Вінкентія в Пату-Бранку. В цьому закладі сестри-монахині на чолі з с. Тересою Вахович проводять лікування хворих.

Постійну турботу проявляють сестри про виховання молоді. В м. Уніонда-Вікторія вони опікуються пансіонатом св. Йосифа. Там проживають дівчата, які студіюють в університеті.

Цікавою є релігійна програма, яку регулярно наші сестри ведуть по радіо. В цю програму включена також вервиця, духовні пісні тощо. Змістовні передачі

На світлині: спільна прослава Господа сестрами-катехитками св. Анни

по радіо готують сестри Бернадета, Лідія, Лідуїна та ін.

В м. Вера-Гварані маємо гарний реколекційний дім імені отця Омеляна-Йосафата Ананевича. Там періодично для сестер давали реколекції о. Карло Мельницький, ЧСВВ та о. Мирон Мазур, ЧСВВ. Наші сестри працюють також в генеральному домі в Куритибі, займаються пасторальною працею у Малій семінарії (Малет). В Ріо-ді-Арія (Прудентопіль) де є наш новіціят сестер-катехиток св. Анни. Радіємо, що в Україні, смт. Брюховичах поблизу Львова теж є новіціятський дім сестер, куди за Божим Провидінням вступає все більше кандидаток. Настоятелькою сестер в Україні є с. Арсенія Рудик, а магістрою – сестра Левкадія Водоніс.

Поле для духовної праці наших сестер є велике, як на Україні, так і, Бразилії.

Дав би нам Бог ще більше добрих та ревних покликань до нашого Згромадження.

СПІВПРАЦЯ МІЖ ЦЕРКВАМИ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Нещодавно головний редактор «Місіонаря» о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ повернувся з Харкова, де вже втретє читав лекції з аскетики для студентів Колегії Патріарха Мстислава (Українська Автокефальна Православна Церква). З цієї нагоди він дав інтерв'ю.

– Скільки часу ви пробули у Харкові і що важливого там відбулося?

– Цього разу був лише тиждень. Вівторок, 10 листопада запам'ятався не тільки мені, але й всім викладачам та студентам Колегії. У цей день захистили свої дипломні праці перші випускники даного навчального закладу. Випускником був і архиєпископ Харківський і Полтавський УАПЦ Ігор Ісіченко. Екзаменаційну комісію очолював Патріарх УАПЦ Димитрій Ярема. Серед інших членів комісії був нововисвячений єпископ Черкаський Яків. Керівником всіх дипломних праць був ректор Дрогобицької духовної семінарії УГКЦ о. Мирон Бендик. Я був рецензентом двох праць.

– Чи Колегія має певний науковий рівень?

– Знаєте, жоден заочний заклад не може похвалитися якимось високим науковим рівнем. Але з часом в колегії навчатимуться стаціонарно.

– Чи дипломні роботи студентів цього закладу будуть надруковані?

– Сподіваємося, що незабаром вийде альманах Колегії, в якому будуть надруковані дипломні роботи студентів та деякі інші праці.

– Ви, напевно, мали ще деякі завдання на Харківщині?

– Так. Відвідав василіянську місійну станицю в смт. Покотилівці, в якій жертвенно працюють о. Онуфрій Репела, ЧСВВ та бр. Азарій Приходченко. Там вони мають два невеличкі доми. В одному – проживають, в іншому (на периферії) є лише каплиця, в якій вони моляться разом з людьми щодня.

– Яке майбутнє чекає греко-католиків на цих теренах?

– Невдячно бути пророком, але варто бути оптимістом. Місцеві жителі з великим недовір'ям ставляться до нашої Церкви. Але коли вони переконаються про жертвенність та безкорисливість нашого духовенства, то виявлятимуть більше довір'я і вважатимуть себе греко-католиками. Очевидно, що нашим місіонерам на сході потрібна не лише духовна та моральна, але і матеріальна допомога, бо на початках не можуть себе утримувати.

ГОСПОДЬ ВИСЛУХАВ НАШУ МОЛИТВУ

Після недільної Служби Божої перед храмом чекав на мене зрілого віку чоловік.

– Отче, чи можна через Вас передати у часопис "Місіонар" подяку?

– Дуже радо це зроблю, – відповів я йому.

Мужчина сказав, що він – водій вантажного автомобіля.

– Ви, мабуть, потрапили в якусь аварію і бажаєте подякувати Богові за те, що залишилися живим?

– Ні, отче, я за життя моєї дитини щиро дякую Богові. Знаєте, яка ситуація у наших лікарнях. **Зараз я вам розповім усе детальніше.** Коли мій син потрапив до лікарні, то головний лікар сказав, що його пацієнтові на наступний же день необхідно купити ліки. Якщо я це не зроблю, то хлопчина може померти. "Добре, завтра я ліки принесу. Ви все робіть для того, щоб врятувати мого дорогого сина". Я вийшов з кабінету лікаря і зайшов у палату, де лежав мій хлопець у тяжкому стані. Він важко дихав. Мені видавалось, що мав високу температуру. Очі мав закриті. Я не міг марнувати часу. Був у всіх аптеках міста, шукаючи уколи пеніциліну. Все даремно. Ніде їх не було. Пізно ввечері прийшов додому і нічого не сказав ні жінці, ні дітям. Моя дружина теж знала всю ситуацію і так, як я, переживала за свою дитину. Розповів їй про звичай, який був колись у нас вдома: якщо трапилось якесь лихо, запалювали свічку перед іконою Матері Божої і всі члени родини просили у Неї допомоги. "Помолимось і ми до Господа Бога та Пресвятої Богородиці за здоров'я сина," – сказав я дружині. Ми з жінкою та ще двома дочками просили у Господа допомоги, а у Богоматері – заступництва. Майже цілу ніч не спав. Думав над тим, як дістати ліки. Планував поїхати ще у Жмеринку і там їх шукати з допомогою знайомих...

Перш ніж поїхати до цього містечка, слід було вивантажити буряки на цукровому заводі. Коли я здійснював розвантаження машини, підійшла якась жінка і почала просити: "Привезіть мені з поля картоплю. Дуже вас прошу про це, бо вже два дні ніяк не можу привезти урожай додому. Картопля є у мішках". "Та відстаньте від мене з вашою картоплею," – відповів їй трохи неввічливо. Вона стала збоку і нічого вже більше не говорила.

Від'їжджаючи з заводу, якийсь жаль опанував моє серце. Думав про те, що необхідно вибачитися. Бо я так молився Богу, а тут образив жінку. "Чи Господь мене вислухає, коли я такий злий?" Підійшовши до жінки, кажу: "Жіночко, пробачте мені негарну поведінку. Я з великим задоволенням допоміг би вам, але зрозумійте і моє становище. Я приїхав на завод чим швидше, аби потім одразу їхати у Жмеринку

за ліками для сина. Він є дуже хворий. А ввечері, якщо хочете, я вам обов'язково привезу картоплю. Та якщо не куплю ліків, то мій син..." Я не міг більше говорити через те, що сльози накотились на очі. Жінка запитала: "Які ліки потребує ваш син?" "Пеніцилін", – такою була моя відповідь. "Та в мене він є. Недавно моя сестра хворіла і я ці ліки придбала для неї. Вона прийняла лише кілька уколів. Отже, вам не потрібно нікуди їхати", – потішила мене жінка. "Тож сідайте, поїдемо і привеземо картоплю", – кажу добродійці. На полі разом завантажили урожай. Через пів години були у м. Бар, де знаходиться будинок цієї жінки. Зайшли до хати. Жінка знайшла два пакети ліків і сказала, що в разі необхідності дасть більше. Ми люб'язно попрощалися. Виходячи з дому, відчув на серці якусь радість, а у душі спокій. *Хіба це не чудо, що жінка саме вранці прийшла на завод? А мене туди штовхала якась сила і я чим скоріше приїхав? Що ж мене спонукало вибачитись за грубу відповідь?*

Отримані ліки я одразу завіз до лікарні. Коли віддавав їх лікарю, то він запитав про те, як я так швидко роздобув дефіцитний пеніцилін. Я сказав, що це завдяки Божій допомозі та доброму серцю однієї жінки. Лікар погодився зі мною щодо Господньої ласки. Через якийсь час мій син виздоровів і незабаром повернувся додому. Цей день був для мене надзвичайно радісним і я був вдячний Богові та Пресвятій Богородиці за вислухання наших молитов. Усі ми утвердились у вірі в триєдиного Бога, який і до сьогодні вислуховує молитви тих, що намагаються сповняти Його святий закон.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ,
м. Бар

З УЧНІВСЬКИХ ТВОРІВ

МОВО НАША РІДНА...

У нашому милому краї, дарованому Богом, лине мелодійна українська мова.

Мово рідна, будь співучою, як соловейко на калині. Будь, як криниця з чистою водою. Будь, як земля наша квітуча. Як сонце зігріває нас своїм теплом, так ти зігрій словом Божим усі людські душі. Будь берегинею, святинею, храмом нашої душі. Мово рідна, сяй яскравою зіркою над нашим краєм, линь піснею дзвінкою, піднесися з сердець наших молитвою щирою до Господа.

Хай з покоління в покоління передається наша рідна українська мова.

Ліля СКОРОПАД, учениця 8 класу
Воля–Висоцької НСШ на Львівщині

ПІДГОТОВКА ДО РІЗДВА – ПИЛИПІВКА

Християни до кожного великого празника готуються молитвою і постом. Основні свята мають довше передсвяття та посвяття, а менші за важливістю – бодай один день передсвяття та посвяття. Чотири основні празники – Різдво ГНІХ, Великдень, св. Петра і св. Павла, Успення Пресвятої Богородиці – мають кількатижневий піст.

Приклад постити маємо від самого Господа Ісуса, який, починаючи явну апостольську діяльність, пішов у пустиню. Там провів на самоті у пості та молитві сорок днів. Коли ж Христос є головою Церкви, а ми – її членами, то і нам слід йти за його прикладом. Це, так би мовити, основна причина кількатижневих постів.

Наближається Різдво ГНІХ у Вифлеємі Юдейському. Готуємося до нього постом – Пилипівкою. В латинників – це т.зв. адвент (прихід), бо сотні років старозавітні праведники очікували приходу Месії (помазанника). І Він прийшов на землю. Різдвяний піст наш народ називає Пилипівкою, тому що він починається одразу після празника св. Пилипа, тобто 28 (15) листопада. Пилипівка символізує Старий Завіт, який закінчився вифлеємським таїнством.

Як готуватися до Різдва Христового? За давнім звичаєм люди стримувалися від м'ясних страв у понеділок, середу та п'ятницю. Від набілу (молочних страв) окремого припису на цей піст не було. Навіть на сам Свят-вечір дозволялося споживати молочні страви. Однак були родини, що й у цьому собі відмовляли. І добре робили та й роблять, щоб краще духовно підготуватися до такого великого Господського празника.

Пам'ятаймо: піст скріплює душу і сприяє виробленню християнської духовності. Він «приборкує» тіло, щоб підпорядкувати його під провід віри. Також у часі посту слід чинити діла милосердя!

Найкраща підготовка до зимових релігійних свят – *різдвяна сповідь.* У перші десятиліття після Берестейського поєднання у нашій Церкві було заведено сповідатися тричі на рік: перед Великоднем, Різдвом та на храмовий празник. Навіть православний митрополит Петро Могила у своєму катехизмі доручає вірним сповідатися та й причащатися у кожен із чотирьох згаданих постів.

Чимало вірних в Україні та на поселеннях цього звичаю дотримувалися. Традицію сповідатися раз у рік вперше запровадила Католицька Церква латинського обряду. *Отже, вірні східного обряду повинні сповідатися частіше, ніж раз у рік.*

Коляда є також своєрідною підготовкою до Різдва. Подекуди починають вже колядувати від празника св. отця Миколая або від Різдва за новим календарним стилем. Найкраще колядувати з кантичкою (колядником) в руках, щоб не забути прекрасні мелодії та глибокого змісту пісень на прославу новонародженого Христа. Так роблять українці в Бразилії, Аргентині та й по цілому світі.

З прийняттям християнства наш народ змінив поганські пісні в честь бога Сонця на прекрасні пісні в честь Сонця Правди – Ісуса Христа і назвав їх колядами.

Наш народ порівняно з іншими має велику скарбницю коляд з оригінальною мелодією та змістом. Нові коляди, які виникають в останні десятиліття, повинні мати бодай щось спільне з традиційною колядою.

Тому, готуючись до одного з найбільших християнських празників в році, не забуваймо дотримуватися церковного звичаю постити, сповідатися і колядувати напередодні появи вифлеємської зірки, що знову засяє в наших серцях та храмах.

Чим краще підготуємося до Різдва Христового, то більше матимемо духа побожності впродовж цілого року!

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ІЄРЕЙСЬКІ СВЯЧЕННЯ ВІЦЕ-РЕКТОРА ЛБА

26 листопада цього року у соборі св. Юра під час Архиєрейської Святої Літургії відбулося ієрейське рукоположення віце-ректора Львівської Богословської Академії отця-диякона Бориса Гудзяка. Святу Тайну священства уділив єпископ-помічник Глави Української Греко-Католицької Церкви Кир Любомир Гузар. На цій неординарній події були присутніми владики УГКЦ Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ, Кир Павло Василик, Кир Михаїл Гринчишин, ЧНІ. Співслужили біля 50 священиків УГКЦ. Серед них – о. д-р Іван Музичка, ректор Українського католицького університету в Римі, о. д-р Йосиф Андріїшин, о. д-р Михайло Димид, о. Тимотей Феш, ЧСВВ та інші. Проповідь виголосив єпископ Івано-Франківський Софрон Мудрий. Він порівняв шлях нововисвяченого отця Бориса з життєвою дорогою св. Івана Золотоустого.

Отець-диякон Борис Гудзяк народився у Сиракузах (США) в українській родині, закінчив Сиракузький університет з подвійним дипломом філософа та біолога. Згодом поступив до Колегії св. Софії у Римі, де перебував під духовною опікою Патріарха Йосифа Сліпого. Борис Гудзяк був його учнем, перейнявся мрією Патріарха про відновлення в Україні, зокрема, у Львові, Богословської Академії, заснованої Митрополитом Андреєм Шептицьким.

В 1992 році отець-диякон захистив докторську дисертацію в Гарвардському університеті на тему: «Криза і реформа: Київська митрополія, Царгородський патріархат і генеза Берестейської унії". Цього ж року переїхав на постійне проживання до Львова. У вересні 1992 року о. д-р Борис Гудзяк створив Інститут Історії Церкви. Це було першим кроком до відновлення Львівської Богословської Академії. У 1995 році призначений віце-ректором Академії.

За повідомленням відділу інформації та зовнішніх зв'язків ЛБА

ВОЛОДИМИР-ВОЛИНСЬКИЙ ПАМ'ЯТАЄ СВ. ЙОСАФАТА

Напередодні празника святого священномученика Йосафата на його батьківщині в місті Володимирі-Волинському відбулася подія, яка привернула увагу місцевої влади, громадськості і представників різних Церков. В приміщенні історичного музею експонувалася виставка вишиваних ікон о. д-ра Дмитра Блажейовського з Риму та його волинських послідовниць. 80-літнього греко-католицького священика, котрий прибув на закриття виставки, прийняли керівники міста. Його зустрічали священики в храмах УПЦ КП, прийшов єпископ Володимир-Волинський і Ковельський УПЦ МП владика Симеон. До речі, в Святоуспенському катедральному храмі, що належить цій Церкві, нині знаходиться той самісінький хрест, з Розп'яття якого впала іскра Божої благодаті в серце п'ятирічного Івася Кунцевича – майбутнього Архиєпископа Полоцького Йосафата.

На світлині: о. Дмитро Блажейовський (третій зліва) та о. Йосип Холод, ЧСВВ (третій справа) на виставці

На місці дощенту зруйнованої церкви св. Параскевії, де знаходилася раніше згадана реліквія, вірні Української Греко-Католицької Церкви поставили хрест і мають намір збудувати там каплицю. Тим часом громаді передано розташоване неподалік приміщення колишньої німецької кірхи, де відправляють отці Василіяни. Тепер це церква св. Йосафата. Новим душпастирем греко-католиків м. Володимира-Волинська є о. Йосиф Холод, ЧСВВ, котрий раніше був настоятелем Івано-Франківського василіянського монастиря. Він показав зруйнований храм, що потребує ремонту, як і сусідній будинок для монастиря. «У цьому місті відчувається дух святого Йосафата, – сказав отець Йосиф Холод, ЧСВВ. - Всю увагу, чи то в богослужіннях чи в молитвах, у спілкуваннях з людьми акцентую на заступництві і посередництві святого Йосафата, який своєю якоюсь особливою присутністю перебуває тут між нами. Бо він родом звідси, з Володимира-Волинська. Тим більше тепер звертається особлива увага під час відзначення 375-ліття мученицької смерті св. Йосафата. В його честь відправляємо акафісти, молебні, вервиці, інші молитви, що служить духовному піднесенню культу цього великого святого на його рідних землях".

о. Йосиф Холод, ЧСВВ додав також, що його парафіяни моляться за повернення пам'ятного хреста до їхньої греко-католицької церкви. Перед цим хрестом молився в дитинстві св. Йосафат.

25 листопада у церкві св. Йосафата відбулося храмове свято.

Кость ЧАВАГА

НОВЕ ХРИСТИЯНСЬКЕ ВИДАННЯ В УКРАЇНІ

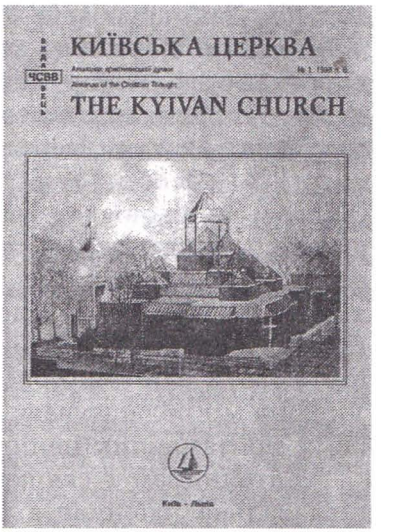

У листопаді вийшов друком перший номер альманаху християнської думки «Київська Церква». Він заснований як додаток часопису «Місіонар». Головним редактором є Протоігумен провінції отців Василіян Найсвятішого Спасителя в Україні о. Теодозій Янків, ЧСВВ. Новозасноване видання адресоване, передусім, християнській інтелігенції і в більшості буде поширюватися на Східній Україні.

Отже, маємо ще один християнський часопис, який сприятиме пізнанню сучасного та минулого українського християнства та християнства загалом.

Детальніше розглянемо публікації першого числа «Київської Церкви». У першій статті «Ближче Дніпра» о. Теодозій Янків, ЧСВВ застановляється над процесом відновлення Василіянського Чину та згадує про жертовне служіння підпільних священиків. Також головний редактор пише про нові реалії для Чину, одна з яких – місійна діяльність на сході України. Одним з духовних центрів цієї діяльності повинен стати василіянський комплекс у Києві.

Добірку матеріалів про будівництво монастиря ЧСВВ у Києві підготував Кость Чавага. Він провів розмову з головним архітектором п. Ларисою Скорик. Вона звернула увагу на майбутню структуру монастиря, де окрім келій, технічних приміщень передбачаються кімнати для гостей, класи для катехизації, великий зал для молитовних зібрань, конференцій, симпозіумів. Архітектор зазначила про велике зацікавлення будівництвом греко-католицької святині з боку київської інтелігенції. У розмові кореспондента К. Чаваги з генеральним директором будівельної фірми «Брама» п. Володимиром Войтовичем та його заступником Григорієм Міною йшла мова про хід будівельних робіт. п. В. Войтович, зокрема, наголосив: плануємо влітку 1999 року здати замовникові «під ключ» завершений релігійний комплекс. Цілий спектр питань розглянуто у розмові з київським інтелігентом п. Василем Малкіним, директором

фірми «Електротерм». Цей прихильник УГКЦ у розмові з К. Чавагою розповів дещо з історії заснування греко-католицького храму в українській столиці, висловив свої міркування про діяльність Василіянського Чину та УГКЦ загалом.

Інша частина видання містить ряд історичних статей різних авторів. Так, науковець Микола Чубатий у аналітичній публікації «Київська Церква» веде мову про ідеологію київського християнства. Автор зацікавить читача основними принципами нашого християнства, актуальними з яких, на нашу думку, залишаються такі: перед Богом всі народи рівні; у суспільному житті як особи, так і народи зобов'язані дотримуватися євангельських правд. Також М. Чубатий подає історичні факти на тему «Київська Церква і Вселенське християнство». Зокрема, науковець доходить такого висновку: «Коли Київське християнство обстоювало ідею церковної самоуправи Київської Церкви в межах Східного Християнства, то не для того, щоб нівелювати єдність Христової Церкви, а тому, щоб народ Русі-України міг облаштувати своє внутрішнє церковне життя в рамках йому притаманних національних традицій...»

«Католицизм і священна традиція Сходу» – також не менш пізнавальна публікація російського священика-єзуїта, князя А. Волконського. Ще у 1932 році в Парижі він писав, що істинність віри не пов'язана із приналежністю до тієї чи іншої нації. Він критикує своїх співвітчизників за нетерпимість до Ватикану та за ототожнення понять «росіянин» і «православний». Також автор розвинув ще такі теми: національність і обряд, співвідношення між догматом і обрядом та ін.

Ярослав Левків зазирнув у далеке минуле у статті «Чернеча традиція в Христовій Церкві». Його зацікавили фундаментальні принципи чернецтва та відомості про перші монаші спільноти у Єгипті, Сирії, Антіохії, Малій Азії, Єрусалимі. Ми маємо своїх сподвижників монашества. Про життя та діяльність святих нашої землі – Антонія і Теодозія Печерських – веде мову на сторінках «Київської Русі» Вілен Горський. Тему чернецтва в Україні продовжили автори статті "Чин святого Василія Великого" Ярослав Стоцький і Богдан Крив'як. Вони довели, що українське монашество, зокрема Василіянський Чин має давні корені і його розвиток невід'ємно пов'язаний з історією нашої нації. Власне автори написали нарис про розвиток Чину від першопочатків до 20 століття.

Таким є зміст першого числа «Київської Русі».

Сподіваємося, що його майбутні публікації будуть пізнавальними і відповідатимуть духові часу.

ВІРА І КУЛЬТУРА ЄДНАЄ НАШ НАРОД

Дорога серцю о. Вінкентія Прихідька, ЧСВВ українська земля, бо саме тут, на Галичині він народився, тут пройшло його незабутнє дитинство, тут разом з колисковою матері увібрав у себе велику любов до отчої домівки, до рідного краю, його прекрасних звичаїв і традицій. Його ім'я добре відоме у далекій Канаді, де впродовж багатьох років душпастирював, голосив Слово Боже. Він радів, що там, за океаном, далеко від рідного краю линула українська пісня, звучала рідна мова, що і там, в Канаді, українські родини свято берегли наші звичаї і традиції, передаючи їх з покоління в покоління.

Раділа душа, коли збирались українські родини разом, співали мелодійні українські пісні, вишивали вишиванки. Тоді тихим щемом у серці відлунювали спогади, туга за рідним краєм. Лише, коли за Божим Провидінням в Україні засвітило сонце релігійної свободи, о. Вінкентій, ЧСВВ знову приїхав в Галичину, дякував Господеві за те, що знову на своїй рідній землі служив у храмах Святу Літургію.

Вже вчетверте він приїхав в Україну, був делегатом цьогорічного Собору УГКЦ. Тепер о. Вінкентій, ЧСВВ надає певну допомогу у підготовці майбутніх священичих кадрів, навчає братів ЧСВВ в студійному домі Золочева англійської мови, готує їх до вищих студій за кордоном, а також проводить духовний провід сестер Пресвятої Родини.

Ми попросили о. Вінкентія поділитись своїми думками, спогадами, планами на майбутнє.

- Отче Вінкентію, ви завжди з такою теплотою згадуєте Україну, наш галицький край. Мабуть, саме тому, що з ним пов'язані хвилюючі події Вашого життя.

– Мабуть, для кожної людини найріднішим є той край, де народився, де слухав материнську колискову, де бігав босоніж по росяній траві серед колосистих пшеничних полів, де вперше промовив молитву до Господа. Пригадується мені моє рідне село Вузлове на Радехівщині. Наша родина була дуже побожною. В ній виховувалось четверо дітей. Мама ще змалечку навчила нас молитов. Радістю було для нас, коли в неділі і свята всі разом ми ходили до храму Божого. Вже тоді я полюбив молитву, мелодійні церковні пісні.

В 1925 році наш батько виїхав до Канади на заробітки, а через п'ять років туди виїхала вся наша родина.

– Як склалась ваша подальша доля?

– Закінчивши гімназію в Торонто, в 1937 р. я вступив в монастир отців Василіян в Мондері. Дальші богословські студії продовжив в Бразилії. Згодом у Торонто був висвячений на священика Преосвященним Кир Ізидором Борецьким. Потім душпастирював у Канаді, Англії, Америці. Періодично проводив місії і реколекції для священиків і монахів в реколекційному домі в Едмонтоні.

– На яких мовах служаться Святі Літургії в греко-католицьких храмах Канади?

– Служби Божі в Канаді відправляються як чисто англійською, так і українською мовами. Практикується також Богослуження англійською та українською мовами одночасно, щоб було зрозуміліше для різних християнських родин. Там, де проживає більше українських родин, практикуються Служби Божі українською мовою. Так, зокрема, у місті Ванкувер проживає багато українців. Це родини колишніх емігрантів з України. Вони радо беруть участь в Богослуженнях, які правляться рідною мовою.

Слід сказати, що в Канаді практикуються також гарні українські весілля, де є елементи наших давніх звичаїв і традицій.

– Важливе місце у вашій душпастирській праці займає виховна робота з молоддю. Розкажіть, будь ласка, про неї.

– У нас у Ванкувері при парохії створено організацію «Українське католицьке юнацтво». Там збирається молодь. Спільно моляться, проводять цікаві заходи релігійного змісту, слухають науки священиків. Юнаки і дівчата спілкуються українською мовою, беруть активну участь в житті Церкви.

Активну працю з молоддю проводять також і Сестри Служебниці. Щотижнево при парохії вони проводять заняття для дітей з українських родин, на яких вивчається українська мова. Також вчать англійської мови дітей, які прибули в Канаду з України, готують дітей до Урочистого святого Причастя тощо.

В цьому році в Канаду прибуло дев'ять братів ЧСВВ з України, які мають закінчені студії філософії. Вони продовжують навчання в духовній семінарії Едмонтона, де студіюють теологію. Можливо деякі з них розпочнуть тут, на теренах Канади, свою душпастирську працю.

Важливу роль у вихованні молодого покоління відіграють релігійні програми, які транслюються по радіо в Едмонтоні. Періодично з змістовними проповідями і цікавими передачами виступає там доктор канонічного права о. Модест Гнезько.

– Чи цікавляться українці, які проживають в Канаді, життям людей в Україні?

– Так, вони прагнуть знати про Україну якнайбільше, цікавляться її релігійним та культурним життям. Вони люблять читати українську пресу, дивитися телепередачі про Україну, бережуть наші звичаї і традиції.

На належному рівні у нас поставлена діяльність «Ліги українських католицьких жінок». Жінки спрямовують свою діяльність на підготовку і надання гуманітарної допомоги дітям в Україні.

Вони організовують також свята, ведуть гуртки української вишивки, писанкарства тощо. Все це сприяє переданню молоді наших прекрасних звичаїв і традицій.

– Щоб Ви, отче Вінкентію, хотіли б побажати читачам нашого часопису?

– Зичу всім читачам часопису, всім християнським родинам України миру, любові, Божого благословення.

– Щиро дякую за інтерв'ю.

Розмову вела
Ольга КРАК

БЛАГОДАТЬ КРЕХІВСЬКОГО МОНАСТИРЯ

Побачити Крехівський монастир і чудодійне джерело – бажання багатьох, незалежно від віку і професії. Автобуси один за одним приїздять сюди на екскурсію. Згодом відвідувачі повертаються додому радісними, духовно піднесеними, просвітленими.

Нещодавно приїздили у монастир і вихованці Центру дитячої творчості, що у Сихові: фотогуртка і літературно-журналістської студії «На горищі». Старшокласників цікавило багато питань і їхній екскурсовод брат Віктор Чудійович, ЧСВВ охоче відповідав на кожне з них.

Дорогою до джерела діти оглянули монаші печери. Та найбільше часу діти провели біля чудодійного місця, помолившись та випивши цілющої води. Боже благословення і благодать теплого бабиного літа принесла у щирі дитячі душі та їхні родини мир і злагоду, які панують у Крехівському монастирі.

Оксана КОПАК,
керівник літературно-журналістської
студії «На горищі»
Центру дитячої творчості

СВОБОДА СОВІСТІ В ІМПЕРІЇ ЗЛА

Всім нам добре відомо, що під крилатим висловом свободи совісті в колишньому Радянському Союзі приховувалась сувора заборона будь-якої релігійної практики і, зокрема, греко-католицької. Відчула на собі «свободу совісті», зокрема, моя старша дочка Марія, яка була виключена з III курсу германістики Львівського університету ім. І. Франка тільки через те, що відмовилась перевиховувати мене, свого батька. Учасник цього брутального вчинку, викладач кафедри атеїзму, працював згодом у Львівській духовній семінарії УГКЦ. Теперішній ректор семінарії у м. Дрогобичі о. М. Бендик був виключений з Львівської консерваторії тільки за те, що вірив в Бога і не міг приховати це перед державними чиновниками.

Отець-мітрат Василь Гриник розповідав, як йому доводилось хрестити дитину, яку принесла мама без відома батька. Через деякий час ту саму дитину приніс до хреста батько без відома матері. Ось вам і релігійна «свобода».

У таких складних обставинах все-таки діяла Греко-Католицька Церква. Зокрема, хочеться згадати о. Петра (Павла) Боднара, ЧСВВ, який разом зі мною був присутній при хрещенні дитини. Її батько навіть чути про це не хотів. За вказівкою Петра Боднара (тоді ще брата) мати цілий тиждень возила дитину до сусідки ніби-то пеленати. Так-то під час хрещення батько був переконаний, що дитину пеленали у сусідів.

Ось такою була "свобода совісті" в імперії зла. Іншою вона не могла бути, бо була побудована без Бога.

Згаданий о. П. Боднар народився 15.X.1902 р. в с. Махнівцях Яворівського району. До Чину св. Василія Великого вступив 10. VIII. 1924 р. Діяв дуже сміливо і активно на Золочівщині під час підпілля. Вивчився на священика у 1976 р. Отець Петро помер 27.VII.1979 р. і похований в рідному селі.

о. Роман КАСПРИШИН,
парох УГКЦ смт. Рудна

АФОРИЗМИ

Хто не йде за правдою святою, до того прийде біда за бідою.

Ще над колискою читай дитині Боже слово, бо потім і палиця не допоможе.

Зеновій ФИЛИПЧУК.
м. Львів

ХРИСТИЯНСЬКА ТРАДИЦІЯ – ОСНОВА УКРАЇНСЬКОГО КОБЗАРСТВА

Кобзарі, бандуристи, лірники завжди були наставниками народу, виразниками його прагнень та сподівань. Вони ніколи не були просто музиками, що розважали народ. Вони були будителями совісті народної, а свою діяльність будували на глибокій християнській вірі та моралі. Духовний пріоритет кобзарської справи завжди був пануючим і цінувався вище, ніж виконавське ремесло.

Здавна кобзарі і лірники об'єднувались у братства. Для вступу в братство треба було пройти сувору школу, в якій освоювали не лише гру на інструменті та певну кількість творів (переважно релігійного змісту – псалми, канти), але й проводилось своєрідне випробування моральної стійкості новобранця, вивчення кобзарських обрядів, традицій та звичаїв.

Кобзарські обряди і звичаї також базувались на засадах християнської моралі та віри. Вони були основою своєрідної кобзарської філософії. Кобзарство пропагувало любов до ближнього, свого народу і рідного краю. Кобза, бандура і ліра вважалися «священними інструментами», а кобзарів та лірників в народі називали «Божими людьми».

Основи кобзарської філософії, їх християнських традицій та обрядів викладені в так званих кобзарських «устинських книгах», наукове вивчення яких ще чекає на своїх дослідників.

Християнські мотиви знаходять віддзеркалення і в творах кобзарів та лірників. Закінчення кобзарських дум, так зване «многоліття» має чисто християнський характер. Кінцівкою дум є формула «многая літа», взята із торжественної Літургії. В творах кобзарів часто вживаються такі епітети: «віра християнська», «народ хрещений», «кров християнська», а також слова «Бог», «Богородиця», «Дай, Господи» та інші. Згадуються християнські свята та молитви.

Більшість кобзарських обрядів та ритуалів («вінчання з кобзою», «благословення» новака, «визвілка») супроводяться вступними молитвами («Молитвами святих отців наших...») чи побожними зверненнями і заключними побажаннями («Дай тобі Боже...», «Гряди во ім'я Господнє» та інші).

Тоталітарний комуністичний режим вживав всіх заходів, щоб не тільки викорінити християнські мотиви з кобзарського мистецтва, але й переслідував і фізично знищував українських кобзарів. Однак, завдяки всенародній любові та підтримці, кобзарство вижило і зберегло до наших днів чудові твори – перлини народного мистецтва.

Богдан ЖЕПЛИНСЬКИЙ,
кобзарознавець, м. Львів

СВЯТИЙ ЙОСАФАТ – БОРЕЦЬ ЗА ЄДНІСТЬ ЦЕРКОВ

Ім'я святого священномученника Йосафата Кунцевича дороге нашій Церкві та нашому народу. Адже це святий української землі, який народився у гарному місті Володимирі-Волинську. За Божим Провидінням став монахом Василіянського Чину, священиком, єпископом, був вірним пастирем свого стада.

Велично вшанували пам'ять св. Йосафата учні та вчителі Воля-Висоцької НСШ. Там відбувся цікавий духовний вечір на тему «Щоб усі були одно», підготовлений вчителькою християнської етики п. О.В. Крак.

Дорогими гостями цього вечора були о. Рафаїл Стефурак, ЧСВВ та брати-новики Крехівського монастиря отців Василіян.

У залі на столі, накритому вишиваним обрусом, встановлено ікону св. Йосафата. Поруч – живі квіти та китиці калини, які символізують нашу Україну. Спалахує вогонь свічки, який є символом Ісуса Христа. Цей спалах нагадував присутнім також про подвижницьке життя святого Йосафата, віддане Богу. У виконанні дитячого церковного хору храму св. Архистратига Михаїла звучить молитва «Отче наш».

Ведучі Артур Цінокас та Мар'яна Далецька розповіли про життя та душпастирську працю св. Йосафата.

З великим інтересом присутні слухали виступ о. Рафаїла Стефурака, ЧСВВ, який розповів цікаві епізоди про життя та діяльність нашого святого. Він закликав юнаків і дівчат наслідувати приклад св. Йосафата, який був вірним сином Католицької Церкви та рідної України. У виконанні братів Крехівського монастиря зворушливо полинула пісня «Владико Отче...» про св. Йосафата. Їх мелодійний ангельський спів, наче добрі зерна любові, глибоко западали у душі дітей.

Брат Климентій Горуна цікаво розповів учасникам вечора про Крехівську обитель, монаший Чин св. Василія Великого, а також історію чудотворних ікон, які знаходяться в монастирі. А потім брати-новики виконали прекрасну пісню про чудотворну ікону Матері Божої на слова о. Василія Мендруня, ЧСВВ «Крехівська Мадонна». Щасливі

очі дітей сяяли радістю, вони випромінювали ту велику любов до Ісуса Христа, до нашої Небесної Заступниці Пресвятої Богородиці.

Порадував присутніх гарними духовними піснями ансамбль дівчат-старшокласниць під керівництвом вчительки музики п. Г.В. Завадки. Вони виконали сучасні глибокодуховні пісні: «Молитва», «Не судіть», «Ти знаєш Боже...», «Зірка засіяла на небі України». Великою духовною радістю об'єднала всіх присутніх на вечорі молодіжна пісня: «Тому хто біля тебе – дай любов", яку співали всі: учні, вчителі, духовні особи.

З заключним словом виступила директор Воля-Висоцької школи п. М.Д. Богун, яка висловила щирі слова вдячності о. Рафаїлу, ЧСВВ, братам-новикам Крехівського монастиря, всім учасникам свята. На згадку про цей чудовий вечір о. Рафаїл подарував для школи ілюстровану Біблію для молодих та бібліотечку духовної літератури, а всім присутнім вручив пам'ятні образки.

На закінчення духовного вечора брати-новики ЧСВВ Роман Шуп'яний, Макарій Солюк, Климентій Горуна та Григорій Анастасин заспівали гімн слави св. Йосафату.

Хай же Господь благословить, щоб ті добрі зерна духовності, посіяні у серця юнаків і дівчат, зродили любов, доброту, вірність своїй Церкві, рідній Україні.

СЕРЦЕМ Я ЛЮБЛЮ ІСУСА

Чисті дитячі серця сповнені великої любові до Бога. Вони прославляють Господа своїми молитвами, віршами, піснями, щиро дякують Йому за дар життя, за наш народ, за рідну Україну.

Пропонуємо нашим читачам молитви, уривки з творів учнів Воля-Висоцької НСШ на Жовківщині.

Молитви до Ісуса

Всемогутній Боже й Царю слави – Ісусе Христе! Ти цілим серцем любиш увесь людський рід, споглянь милосердно на наш український народ, що з надією прибігає до Тебе. Дай Боже щастя народу, кращої долі нашій Україні.

Марта ГАРАСИМ (6 клас)

* * *

О, Ісусе милий. Прошу Тебе щиро: "Дай нам всім здоров'я і життя щасливе: щоб в добрі нам жити і Тебе любити, і з Твоїм благословенням все життя прожити".

Ліля ЛЕПЦЬО (5 клас)

ПРИБІЖИЩЕ ГРІШНИКІВ

Було це дуже давно. Один студент на ім'я Захарія Лікос залишив навчання у Києво-Могилянській академії і почав мандрувати по світі. Там він заприятелював з товаришами, які звели його на погану дорогу. Згодом хлопець вирішив шукати легкого хліба – продавав людям різні приписи ворожбитства. Та довго не зміг цим займатися і одного разу став таким бідним, як церковна миша. Лихий спрямував його кроки до якогось алхіміка, що навчав магії. Захарія добре засвоїв його науку...

Тим часом у далекій Галичині бідувала та журилася долею свого сина старенька мати. Через людей, що мандрували, а, зокрема, через купців з далекого краю вона дещо довідалася про долю свого Захарка. Тривожне почуття охопило її. Вона до півночі стояла навколішки перед образом Матері Божої Неустанної Помочі та благала Її, аби Вона опікувалася Захарієм.

– Він не є поганий, – говорила старенька, – він тільки збаламучений. А може, й не все те правда, що люди говорять. Коли б він міг бути біля мене й я могла б поговорити з ним, тоді він, напевно, отямився б. Проте я є безсильною, навіть не знаю, де мій син. Можу тільки молитися за нього і не перестану благати Тебе за нього, Пречиста! Допомагай йому у всьому!..

Десь у далеких краях молодий чорнокнижник Захарія витратив останні гроші. Тоді "настала чорна година" для нього. В цей час злий дух почав нашіптувати:

– Я знаю, як ти можеш роздобути гроші. Одним махом станеш багачем, коли тільки захочеш. Тут недалеко, у храмі в шафі захристії, є золотий церковний посуд. Сягнеш тільки рукою – й ті скарби твої!

Якийсь час юнак опирався спокусі. Коли згодом відчув голод, то вирішив все-ж-таки пограбувати Божий храм. По дорозі до нього зустрів якусь жінку. Вона своїми сумними очима так пронизливо подивилася на хлопця, ніби знала про нього все. Її обличчя було бліде та змучене. Йому згодом спало на думку, що так само виглядала його

мати, коли він востаннє її бачив. Її погляд був немов проханням і закликом, аби він не чинив злочину.

Хлопець почав вагатися і думав про повернення додому. Проте злий дух нашіптував йому, що він боягуз, коли тікає перед жіночим обличчям. Захарія увійшов до церкви і сховався у зручному місці. Жінка непомітно йшла за ним, хоча він цього не бачив. Тим часом паламар хотів зачиняти церкву, але жінка, підійшовши до нього, сказала, що у церкві хтось ще є і не слід її закривати.

Отож, перший план пограбування юнакові не вдався. Та злий дух нашептав йому новий: підробити ключі.

Наступного дня Захарія підробив ключі та опівночі пішов під двері захристії. Небо вкрили темні хмари. Це було хлопцеві на руку. І коли він вже витягнув ключі, то на мить розійшлися на небі хмари й місячне світло осяяло статую Пресвятої Богородиці, що стояла неподалік від церкви. Але що це? Голова статуї порухалася! Захарій протер очі. Ні, він не помилився! Це ті самі риси обличчя жінки, яку він вчора двічі зустрів на вулиці. Пройдисвіт собі пригадав, що коли його матері щось не подобалося, то вона з болю не могла говорити і тільки журливо кивала головою. І цей легкий рух при місячному сяйві був виразнішим, ніж слова: "Не роби цього, ніяк не роби цього".

І він зрозумів цю мову, як зрозумів раніше німі докори матері. Немов блискавкою прояснило, перед ним раптом постала його змарнована молодість. Тепер була лише одна дорога – в прірву. Край дороги стояла мати і тривожно поглядала на свого сина. А тут, зовсім близько, стоїть інша Мати. Вона може зарадити, коли земна мама є безсильною. **Вона – Марія, прибіжище грішників.** Захарій став навколішки і молився, як ніколи ще досі. Біль каяття огорнув молоду душу. Зі сльозами на очах він благав Небесну Матір, аби Вона випросила у свого Сина милосердя та прощення йому, великому грішнику.

Після молитви він вже був новою людиною. Повернувшись додому, знищив усі чаклунські книги і приладдя. Наступного дня вирушив додому, де згодом припав до колін старенької неньки та просив у неї благословення. Його життєвий вибір цього разу був направду вдалим. Захарія став монахом одного з монастирів на Покутті, де до останнього дня пам'ятав про своє чудесне навернення і дякував за це Господеві і Пречистій Діві Марії.

За легендою Антона Лотоцького
"Пристановище грішників"

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво ЛВ-№122

Головний редактор
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Дам'ян Богун, ЧСВВ,
о. Іван Новак, ЧСВВ,
о. Василь Зінько, ЧСВВ
о. Віталій Дутковіч, ЧСВВ

Літературний редактор
Ольга Крак
Літературне редагування та коректура Ігоря Скленара
Комп'ютерна верстка
Андрія Ващишина

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69

Підписано до друку 30.11.98 р. Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам.49

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
292310, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 1998.

ЗМІСТ

Слово редактора 1
Намір Апостольства молитви на грудень 2
Намір Апостольства молитви на січень 4
Місцеві наміри Апостольства молитви на 1999 рік 5
К'яра Любіх
"Слово життя" 6
Молитва, якої навчив нас Господь – "Отче наш" 7
бр. Р. Боруцький, ЧСВВ
Суть монашого життя 8
Жертвенно служити Господеві 9
Вечори пам'яті митрополита Андрея Шептицького на Львівщині 10
Листопадові дні у Львові 11
Міжнародний біблійний семінар 12
Праця сестер ЧСВВ з Хорватії в Східній Україні 13
Сестри-Катехитки св. Анни в Бразилії 14
Співпраця між Церквами продовжується 15
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Господь вислухав нашу молитву 16
Святий священномученик Йосафат 19
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Підготовка до Різдва – Пилипівка 18
Ієрейські свячення віце-ректора ЛБА 19
Кость Чавага
Володимир-Волинський пам'ятає св. Йосафата 20
Нове християнське видання в Україні 21
О. Крак
Віра і культура єднає наш народ 23
о. Роман Каспришин
Свобода совісті в імперії зла *26*
Богдан Жеплинський
Християнська традиція — основа українського кобзарства 27
Святий Йосафат борець – за єдність Церков 28
Прибіжище грішників 30

На обкладинці: **Введення в храм Пресвятої Богородиці**
Ікона в каплиці Отців Василіян (Кула, Югославія).
Робота Володимира Свідерського. Художнє оформлення Богдана Салія.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

Чайнворд «Святий Миколай»

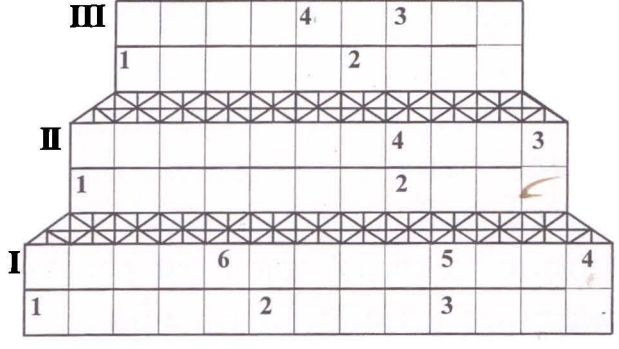

I. 1. Відомий український письменник, автор вірша «Чудо святого Миколая». 2. Святий Миколай – покровитель подорожуючих, йому підкоряються море та ... 3. Місто, де св. Миколай був присутній на Першому Вселенському Соборі. 4. Один із трьох синів Ноя. 5. Ім'я батька Святого Миколая. 6. Одна з Божих чеснот.

II. 1. Іван ... – святий, перший християнський філософ, найбільший поет Східної Церкви. 2. Ім'я матері Святого Миколая. 3. Перший чоловік. 4. Назва цукерок Львівської кондитерської фірми «Світоч».

III. 1. Місто, де народився Святий Миколай. 2. Андрій Первозванний – ... Ісуса. 3. Символ євангелиста Марка. 4. Молитва, укладена на Нікейському та Царгородському Вселенських Соборах.

Склала Леся ШТИКАЛО,
м. Львів

Відповіді на чайнворд, опублікований у №11 за 1998 р.:
1. Вільно. 2. Дискос. 3. Покора. 4. Голіаф. 5. Церква. 6. Студит.

Синод єпископів УГКЦ 20 вересня 1997 року у Крехові затвердив офіційні тексти молитов "Отче наш" і Богородице Діво". Закликаємо наших дорогих читачів навчитися відмовляти ці молитви згідно з приписаним текстом і допомогти іншим також це зробити. Це необхідно для того, щоб усюди і завжди українці однаково молилися, хоча у молитовниках можливі розбіжності. В усій нашій Церкві в Україні і за кордоном текст цих двох молитов є таким:

"Отче наш, що єси на небесах, нехай святиться ім'я Твоє, нехай прийде царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі. Хліб наш насущний дай нам сьогодні, і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим; і не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого".

"Богородице Діво, радуйся, благодатна Маріє, Господь з Тобою. Благословенна Ти між жінками і благословенний плід лона Твого, бо Ти породила Христа Спаса, Ізбавителя душ наших".